

КАК ЧЕТЕШ

Даниел Бернхарг

Даниел Бернхард

Как четеш

Въведение в библейските принципи
на тълкуване

1-^{во} издание, април 2019 г.

2-^{ро} издание, юли 2021 г.

Изображение на корицата:
pixabay.com; потребител: mmi9

Използва се Версията на крал Джеймс,
освен ако не е посочено друго

Съдържание

Въведение	5
Първо правило	9
2 Тимотей 3:15-17	9
Матей 4:4 и Матей 5:17-18.....	10
Второзаконие 29:29	11
Изводи	11
Второ правило	12
Второзаконие 4:2 и Откровение 22:18-19.....	12
Второзаконие 12:29-32.....	12
Притчи 30:5-6	13
Изводи	15
Трето правило	16
Йоан 10:35	16
Исая 8:19-20	17
Матей 4:8-11	17
Изводи	18
Четвърто правило	19
2 Петър 1:19-21	19
Исая 28:9-10	20
Матей 4:6-7	21
Два примера	22
Притчи 27:17	22
Исая 7:14-15	25
Допълнителна концепция.....	26
Изводи	27

Пето правило	28
Матей 13:3-9	28
Марко 10:15	35
Допълнителна концепция	37
Изводи	39
Общи заключения	40
Пример: „Не наричайте никой свой баща“	43
Втори пример: „В гнева си не съгрешавайте“	45
Изводи:	54

Въведение

Една от най-острите критики, отправени към християнството, е липсата на единство, особено що се отнася до неговите учения. Въпреки това почти всяка християнска деноминация казва, че техните вярвания се основават на Библията, така че защо има такива различия в разбирането? Как е възможно някои, които декларират, че се ръководят от Светото писание, да вярват, че почивката е в събота, докато други, че е в неделя, а дори някои смятат, че е всеки ден? Това не се отнася само за деня на поклонение; има различия относно почти всяка доктринална точка в християнството. Откъде идват всички тези вариации? Има различни причини, но основната е, че тези различия съществуват, защото не всички християни следват една и съща система на тълкуване, въпреки че използват едни и същи писания. Изглежда, че когато четем нашата Библия, ние я филтрираме през предубежденията на света, тълкувайки я чрез нашите собствени предположения. Може ли подобен проблем да бъде преодолян?

Всеки случаен наблюдател на религиозния свят може да види тази гама от различия. Жадуващата душа пита: къде е истината? Ако приемем Библията като Божие Слово, не е нужно да се заблуждаваме, както Пилат¹. Писанията не са постмодерен манифест. Те систематично твърдят, че Божието Слово е истина², че личността на Исус е истината³ и че Библията обяснява защо нашият свят е такъв, какъвто е, и какви са Божиите планове за него.⁴ Има място, където можем да разберем истината. Нека повторим тази концепция и да ѝ повярваме: можем да знаем истината.

„Пътят на праведния е като блестяща светлина, коя-

1 Йоан 8:38

2 Йоан 17:17

3 Йоан 14:6

4 Исаия 46:9

то свети все повече и повече до съвършения ден⁵. Този стих ни казва, че има процес на напредък или увеличаване на светлината⁶, докато денят стане съвършен. От опит знаем, че животът е постоянен процес на учене и правилното живеене може да бъде разбрано и практикувано по-добре. Писанието заявява:

Притчи 23:23 Купувайте истината и не я продавайте; Също и мъдрост, и наставление, и разбиране.

Когато ни се казва, че трябва да „купуваме истината“, това загатва, че трябва да се откажем от нещо. Ето още една причина, поради която има толкова много различия, когато става дума за вярвания в християнския свят – ние не сме се отказали от нещо, от което трябва да се отървем. Всред такъв Вавилон (объркване)⁷, как можем да знаем кое е важно и кое е излишно?

Навсякъде можем да чуем твърдението: „Ето го Христос⁸!“ Но в Писанието чуваме призива:

Откровение 18:4 И чух друг глас от небето, който казваше: „Излезте от нея, народе мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не получите от язвите ѝ.“

Писанието ни показва, че Бог призовава Своя народ да излезе от Вавилон, или от обръкването. То ни призовава да прекратим участието си в греховете на Вавилон; ето какво означава да си във Вавилон. Дори да сме искрени, ако сме в обръкване, ще участваме в неговите грехове. Бог призовава Своя народ да знае истината до степен, в която да може да се каже за тях: „В устата им не се намери лукавство“⁹.

Това е Божият призив и затова е възможно всеки един от нас да излезе от Вавилон. Божието обещание

5 Притчи 4:18

6 Псалми 119:105

7 Битие 11:9

8 Матей 24:23

9 Откровение 14:5

е да ни избави от това състояние. Бог иска да ни отведе до точката, в която да разберем истината. Иска да познаваме Исус, да Го имаме¹⁰, защото Той е истината.

Но има толкова много различни вярвания и очевидно всички те идват от Библията, така че как можем да разберем кое е вярно? И как мога да знам истината, когато самият аз намирам привидни противоречия в Библията?

Именно тук принципите или правилата за тълкуване стават уместни. *Начинът, по който* четем Библията променя всичко. Интересно е, че Павел ни съветва правилно да излагаме Словото на истината¹¹ – това означава, че сме в опасност да го излагаме *погрешно*. Как тогава правилно се третира Словото на истината? За да отговорим на тези въпроси, трябва да навлезем в това, което е известно като херменевтика или екзегеза. Нека прочетем следните стихове:

Лука 10:25 И ето, един законник се изправи и Го изпитваше, като каза: „Учителю, какво да направя, за да наследя вечен живот?“²⁶ Той му каза: Какво пише в закона? **Как четеш?**”

При четене забелязваме следното: Каква е темата? Става въпрос за това как да наследим вечен живот, тема от изключително значение. Отговорът на Исус е пряко свързан с четенето и разбирането на Писанията¹², както и с процеса на познаване на Бог и Исус¹³.

Второ, кой пита? Някакъв юрист - специалист по херменевтика! Той трябва да знае за това, нали?

Трето, защо е зададен въпросът? Зададен е с намерението да изпита Исус. Адвокатът вече имал отговора; той си мислел, че го знае. Не се приближил до Исус, за да научи нещо, а за да Го изпита.

10 Йоан 3:16; Галатяни 4:6

11 2 Тимотей 2:15

12 Йоан 5:39

13 Йоан 17:3

И накрая, как отговорил Исус? Той отговорил основно с два въпроса. Насочил законника към Писанията, като попитал: „Какво е написано в закона?“ И тогава насочил въпроса към читателя на Писанието, когато попитал: „Как четеш?“ Исус не се позовава на най-известните учени на деня. Той по-скоро установява авторитета на Библията. И тогава пита читателя: „Как четеш?“ – т. е. „как тълкуваш това, което четеш?“

И така, как да четем? Когато отиваме при Исус и при Писанията, защо го правим? Какво е намерението на сърцето? Как правилно да излагаме Словото на истината? На това ще се спрем по-нататък. Ще изброим какво се разбира като основни принципи на тълкуването.

Но преди да задълбаем, трябва да изясним няколко неща. Първо, списъкът правила за тълкуване, който ще разгледаме не е напълно разработена изследователска методология. Не всички правила за тълкуване са включени в този списък. И все пак всяка система за тълкуване на Библията трябва да включва, като основен елемент, правилата, които ще бъдат разработени тук. И накрая, представеният тук списък не е новост, измислена от мен. Принципите са представени в самата Библия и те са обобщена версия на правилата за тълкуване на Уилям Милър, както ги разбира авторът на тази книга.

Първо правило

Цялото Писание е вдъхновено от Бога. Като деца на Бог, ние трябва да приемем всичко, което Неговото Слово заявява. Не трябва да избираме към кои истини предпочитаме да се придържаме и кои да игнорираме. Цялата Библия е истина. В нея не се съдържа цялата истина, защото не всяка истина е разкрита, но цялото Писание е истина. Нека прегледаме някои стихове, които изясняват тази точка:

2 Тимотей 3:15-17

¹⁵ И че от дете познаваш светите писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра, която е в Христос Исус. ¹⁶ Цялото писание е вдъхновено от Бога и е полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, ¹⁷ за да бъде Божият човек съвършен, напълно подготвен за всякакви добри дела.

Писанията могат да ни направят мъдри за спасение. Спасение от какво? Спасение на нашите души¹⁴ от вечен огън¹⁵. Това спасение е целта и крайният резултат на вярата, която е в Исус Христос. Цялото Писание е дадено чрез вдъхновение от Бог. Цялото означава *всичко*. Няма нищо в Писанията, което да е пропуснато.

За какво са писанията? Те са ни дадени, за да може Божият човек да бъде осветен и усъвършенстван¹⁶ – за да подготви напълно човека за всички добри дела, до такава степен, че да няма добро дело, което Божият човек да не може да извърши. Забележете връзката между думите *всичкото* (по отношение на Писанието) и *съвършен* (по отношение на делата).

14 1 Петър 1:9

15 Матей 25:41; Откровение 20:9; Юда 6-7

16 Йоан 17:17; Матей 5:43-48

Матей 4:4 и Матей 5:17-18

⁴ Но той в отговор рече: Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.

Това, което Исус казва по време на Неговия изпит в пустинята, съдържа безценна информация за това как и защо да използваме Писанията. Изкусителят дошъл при Него, когато Исус бил много гладен и поискал от Него да използва божествените Си сили като Божи Син, за да превърне камъните в хляб. Отговорът на Исус е ясен: физическата храна не е достатъчна; имаме нужда и от духовна храна. Човекът също трябва да живее според всяко слово, което излиза от Божиите уста, включително това, което го обявява за Божи Син¹⁷. Нито една дума не трябва да се губи.¹⁸

¹⁷ Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, а да изпълня. ¹⁸ Защото истина ви казвам, докато преминат небето и земята, нито една йота, нито една точка няма да премине от закона, докато всичко не се изпълни. (Матей 5:17-18)

Думите на Христос тук са ясни: Нищо, дори и една буква, няма да бъде премахнато. По-скоро Исус изпълнява всичко. Разбирането на Исус за закона е по-широко от това, което бихме могли да си помислим на пръв поглед. Въпреки че споменатият закон в много случаи е Петокнижието (първите пет книги на Библията), можем да видим, че разбирането на Исус за закона обхваща *всички* писания. Например Исус казва, „за да се изпълни словото, което е написано в техния закон: „Намразиха ме без причина“¹⁹. Исус цитира един псалм и го нарича закона. Народът бил инструктиран от закона (включи-

17 Матей 3:16

18 Йоан 6:12

19 Йоан 15:25

телно Псалмите²⁰ и Пророците²¹), че Христос пребъдва вечно²². Следователно от целия Стар завет нито една йота или чертичка няма да отmine. Може да се зададе въпросът защо това е така? Четем както следва:

Псалми 12:6 Думите на Господа са чисти думи:
Като сребро, пречистено в пещ от пръст, пречистено седем пъти.

Думите на Господ са чисти думи, изпитани като истина.

Второзаконие 29:29

²⁹ Тайните неща принадлежат на Господа, нашия Бог; но тези, които са открити, принадлежат на нас и на децата ни завинаги, за да можем да изпълняваме всичките думи на този закон.

Не всичко е разкрито в Писанията. Има неща, които остават тайни относно нашия Бог. Откровението на Бог има конкретна цел, която е да можем да изпълняваме всички думи на „този закон“ – човекът да бъде свършен, напълно подготвен за всяко добро дело.

Изводи

В заключение, цялото Писание, дори една йота и чертичка, са вдъхновени от Бог. Това означава, че няма нищо, което можем да си позволим да игнорираме. Не казвам, че Бог е продиктувал Библията дума по дума, тъй като съюзът на божественото с човешкото средство е тайна, безопасно е да се потвърди това, което декларира Писанието. Можем уверено да кажем, че всяко Божие слово е чисто, има своя цел и трябва да бъде включено при изучаването му.

20 Псалми 110:1; Псалми 89:4

21 Исаия 9:7

22 Йоан 12:34

Второ правило

Не можем да добавяме или премахваме думи от Писанието, нито да добавяме наши собствени концепции към Божието Слово. Всичко трябва да се приема, както е дадено. Нека видим няколко стиха за това правило:

Второзаконие 4:2 и Откровение 22:18-19

² Да не добавяте към словото, което ви заповядвам, нито да намалявате нещо от него, за да пазите заповедите на Господа вашия Бог, които ви заповядвам.

Заповедта е ясна: Не добавяйте и не отнемайте от Словото. Това, което е интересно, е причината, поради която Бог ни дава тази инструкция, а именно, за да спазваме Божиите заповеди. Каква причина! Естествено, всички, които искат да бъдат част от поколението, което пази заповедите на Бога и пророците²³ (на тях принадлежи и свидетелството на Исус), трябва да обърнат внимание на тази инструкция.

¹⁸ Защото аз свидетелствам на всеки, който чуе думите на пророчеството на тази книга, ако някой добави към тези неща, Бог ще добави върху него язвите, които са написани в тази книга: ¹⁹ И ако някой отнеме от думите на книгата на това пророчество, "Бог ще отнеме неговия дял от книгата на живота и от светия град, и *от* нещата, които са написани в тази книга."

Този стих обявява ужасяващите последици от промяната на Божието Слово. Дори в това нашата вяра е изпитана. Вярваме ли в това Слово?

Второзаконие 12:29-32

³⁰ Внимавай да не се хванеш в примка, като ги следваш, след като бъдат унищожени отпред тебе; и

²³ Откровение 12:17; Откровение 14:12

да не разпитваш за боговете им, като казваш: Как тези народи са служили на своите богове? И аз ще направя така.³¹ Да не правиш така на Господа, твоя Бог; защото всяка мерзост към Господа, която Той мрази, те са вършили на своите богове; защото и синовете си и дъщерите си изгаряха в огъня за своите богове.³² **Всичко, което ви заповядвам, внимавайте да го правите; нито добавяйте към него, нито намалявайте от него.**

Контекстът ни предупреждава да не следваме боговете и религиите на съседните народи; не трябва да имаме други богове освен Бога на Авраам, Исак и Яков²⁴. Това е така, защото когато погледнем действията на съседните народи, виждаме, че образът на боговете, който те гледат и на който се покланят, е отразен в тези народи (илюстрирано чрез жертването на децата им в огън) – образ, който Бог ненавижда. Пренебрегването или добавянето към Неговото откровение означава да рискуваме да имаме друг бог - бог, който ще ни даде своя собствен образ според подобие на нашето естествено, нечестиво сърце²⁵.

Притчи 30:5-6

Нека разгледаме първо контекста на идеята, че „всяко Божие слово е чисто“:

Притчи 30: ⁴Кой се е възнесъл на небето или слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е вързал водата в дреха? Кой е утвърдил всички краища на земята? **Как се казва той и как се казва синът му, ако можеш да кажеш?** ⁵**Всяко слово на Бога е чисто; Той е щит за онези, които се уповават на Него.** ⁶Не добавяй към думите му, за да не те изобличи и да се намериш лъжец.

За да познаем имената на Бог и на Неговия Син, трябва да приемем всяко Божие слово – това е връзка-

²⁴ Лука 13:28

²⁵ Еремия 17:9

та, която се прави в стиха. За да получим отговори на въпросите, зададени по-горе, не бива да добавяме към думите Му.

Притчи 30:4 също ни казва, че Божието Слово е чисто и то е щит за онези, които се доверяват на Него. Ако някоя част от тялото стърчи извън щита, тази част няма да бъде защитена. Сам Бог със собственото си тяло блокира атаката на врага. Това е доказано буквално на Голгота²⁶. Бог е щит за всички онези, които приемат всичките Му думи, уповавайки се на Него. Както пише на друго място:

Псалми 18:30 *Що се отнася до Бога, Неговият път е съвършен; Словото на Господа е изпитано; Той е щит за всички, които се доверяват на Него.*

Не моят начин, а Божият начин е съвършен.

Псалми 91:4 Той ще те покрие с перата Си и ще имаш надежда под крилете Му; Неговата истина *ще бъде твой щит и закрила.*

Нека да видим пример от реалния живот как работи това:

Матей 4: ³ И когато изкушителят дойде при него, той каза: „Ако си Божият Син, заповядай тези камъни да станат хлябове.“ ⁴ Но той в отговор рече: Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.

⁵ Тогава дяволът го завежда в светия град и го поставя на върха на храма, ⁶ и му казва: „Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: Той ще заповяда на ангелите Си да те издигнат на ръцете си, за да не удариш крака си в камък.“ ⁷ Исус му каза: Писано е също: Не изпитвай Господа, твоя Бог.

⁸ Отново дяволът Го завежда на твърде висока планина и Му показва всичките царства на света и

26 Исаия 53:4-6

тяхната слава; ⁹ И му казва: „Всички тези неща ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш.“ ¹⁰ Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само на Него да служиш. ¹¹ Тогава дяволът го остави и, ето, ангели дойдоха и му служеха.

Забележете колко проста е вярата на Исус: тя е като на дете. „Писано е“ са думите, които Исус използва най-често. Той използва Словото на Бог, от позицията на доверие, за да се защити с него. Атаките вече не са срещу нас, а срещу Него.

Изводи

В заключение, за да устоим твърдо в деня на Господната битка, не трябва да добавяме от собствените си думи, нито да намаляваме от Божието Слово. Всичко трябва да се приеме, без нищо да се добавя или премахва. Ако правим това, самият Бог и Неговото Слово ще бъдат щит за нас.

Трето правило

Писанията не могат да бъдат нарушени. Не можем да твърдим, нито да вярваме на нещо, което е в противоречие с Писанията. Нека прочетем това в следните стихове:

Йоан 10:35

³⁵ Ако нарече богове онези, до които дойде Божието слово **и писанието не може да бъде нарушено**;

Тук контекстът е, че евреите са заобиколили Исус и изискват Той ясно и открито да заяви дали е Месията. Исус им казва, че вече е отговорил на въпроса и че те не са Му повярвали. Той заявява, че неговите овце ще знаят, тъй като са Му дадени от Неговия Отец, косвено заявявайки по този начин, че те не познават Бог. След това заявява, че Той и Неговият Отец са едно и затова слушателите искат да Го убият с камъни, защото бидейки човек, Той прави себе си Бог. Исус заявява, че техният закон, който те толкова ревностно спазвали, нарича богове онези, „до които дойде Божието Слово“. И ако това е така, как биха могли да Го обвинят в богохулство, за това че е обявил Себе Си за Божи Син?

Когато Исус споменава закона, Той добавя коментара, който ни интересува, като разяснение по отношение на закона: той, заявява Исус, не може да бъде нарушаван и чрез тази декларация той става и закон на Исус. Казва им, че ако Писанията, техният закон, потвърждават това, като се има предвид, че Писанията не могат да бъдат нарушавани, Той не може да бъде богохулник, като се обявява за Божия Син. Исус учи, че не можем да потвърдим или декларираме нещо, което противоречи на Библията. Да направиш това означава да извършиш насилие над, да нарушиш или да разпнеш Словото на Бог.

Исая 8:19-20

¹⁹ И когато ви кажат: Потърсете запитвачите на духове, и магьосниците, които шепнат и мърморят: Не трябва ли един народ да търси своя Бог? Ще прибетнат ли при мъртвите заради живите?²⁰ Нека отидат при закона и свидетелството: Ако не говорят според това слово, *то е*, защото *няма* светлина в тях.

За да разберем дали имаме работа с магьосници, или директно с духовни същества, които се преструват на наши починали близки, законът и свидетелството ще бъдат стандартът, който ще измерва всяка декларация. „Свидетелството“ е препратка към свидетелството на Исус²⁷, което е Духът на пророчеството, или посланията на Божиите пророци. Ако тяхното учение не отговаря на „закона и пророците“, тогава те „нямат светлина в себе си“. Говоренето срещу Писанията ни поставя в тъмнина. Само Божието Слово може да внесе светлина и ред в нашия свят до такава степен, че да го направи „много добър“²⁸.

Матей 4:8-11

⁸ Отново, дяволът Го завежда на твърде висока планина и Му показва всичките царства на света и тяхната слава; ⁹ И му казва: „Всички тези неща ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш.“ ¹⁰ Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само на Него да служиш. ¹¹ Тогава дяволът го остави и, ето, ангели дойдоха и му служеха.

Изкусителят отвежда Исус на изключително висока планина, където му показва цялата слава – а не мизерията – на всичките царства на този свят. Обръща се към самата причина за Христовата мисия. Изглежда, че

²⁷ Откровение 19:10

²⁸ Битие 1:31

изгубеното наследство²⁹ е предложено на Исус в замяна на това Той да падне и да се поклони на Сатана. На това предложение Исус отговаря, като му нарежда да си тръгне, тъй като Писанието заявява, че трябва да се покланяме и да служим само на Господа, нашия Бог.

Отговорът на Исус отново бил: „Писано е“. Предложението е отказано, защото е против ясното свидетелство на Божието Слово. В тази история научаваме от Исус, че дори ако някой ни предложи изпълнението на самата причина и мисията на съществуването ни в този свят (ако приемем, че я знаем), това не може да бъде прието, ако нарушава Писанията. Целта не оправдава нарушаването на закона и пророците. Мисията не ни позволява да разпъваме Божието Слово.

Изводи

В заключение научаваме, че не можем да противоречим на Библията, да я нарушаваме или да се противопоставяме на която и да е или на всички нейни части.

29 Псалми 2:8; Исаия 52:3

Четвърто правило

Нито едно Божие Слово не подлежи на лично тълкуване. Това означава, че Писанието обяснява само себе си. Ако искам да разбера даден стих, трябва да го сравня с други стихове. Не мога да използвам това, в което вярвам, което харесвам или което бих искал. Не мога да използвам това, което моята култура диктува или това, което твърдят експертите. Това не означава, че не трябва да слушаме други хора, които обясняват Писанието; напротив, ние слушаме, за да проверим дали те използват самото Писание, за да го обяснят. Казано по друг начин, водещият принцип е „Sola Scriptura“ (Само Писанието). Историята показва, че изоставянето на този принцип води до ужасни последици. Съществува човешката склонност да се натоварваме с тежката отговорност за тълкуване, но няма нужда от това. Можем да признаем, че не знаем и не разбираме. Библията обяснява сама себе си. Писанието е тълкувател на себе си. Един стих обяснява друг, а друг предходните два, докато Писанията се превърнат в безкрайно, взаимосвързано, самообясняващо се, живо Слово. Нека прегледаме някои стихове, които показват това:

2 Петър 1:19-21

¹⁹Имаме и по-сигурното пророческо слово; на което правите добре, че внимавате, както на светлина, която свети в тъмно място, докато изгрее денят и зорницата изгрее в сърцата ви: ²⁰като знаете първо това, че **никогe пророчество в писанието няма лично тълкуване.** ²¹Защото пророчеството не дойде в старо време по човешка воля, но свети Божии мъже говориха, *движени* от Светия Дух.

Пророческото Слово, изисква първо да разберем, че тълкуването на посланията от Бог не зависи от никой човек. Стихът обяснява, че това е така, за да бъде

то светлина по пътя ни³⁰. Никое писание не е лично тълкуване поради причината, че то не е дошло по човешка воля, а светите Божии мъже са говорили, когато са били движени от Светия Дух. Това, което не идва от човека, не е в областта на човека да го тълкува. Тъй като пророчеството не е от човешки произход, тълкуването му също не се осланя на никой човек.

Павел ни казва в 1 Коринтяни 2:1-16, че когато отишъл при коринтяните, той не направил това с превъзходството и мъдростта на човешката реч, но неговото проповядване било в Духа и силата. И все пак Павел бързо изяснява, че думите, които е изрекъл, са думи на мъдрост – мъдрост не от този свят, а произлизаща от самия Бог. Разкриването на Божиите дълбочини става чрез Неговия Дух, сравнявайки духовните неща с духовни, тоест сравнявайки Божието Слово с Божието Слово, докато Божието здание³¹ не бъде завършено.

Исая 28:9-10

⁹ Кого ще научи на знание? И кого ще накара да разбере учението? *Онези, които са отбити от млякото и отделените от гърдите.* ¹⁰ Защото дава правило след правило, правило след правило; ред след ред, ред след ред; тук малко и там малко:

Този стих посочва кой ще научи знание и ще разбере учението: това са онези, които приемат Божието Слово като правило след правило, ред след ред, ред след ред, тук малко, там малко. „Ред след ред“ се отнася до Божието Слово в неговия контекст; То ще бъде разбрано в рамките на естествения поток на речта. „Тук малко, там малко“ се отнася за това Бог да бъде оставен да дефинира термините; Той определя разширението на това, което казва на едно място, чрез това, което казва на друго място и по друго време. „Заповед след заповед“ се отнася до получаването на инструкция, като Божия

30 Псалми 119:105

31 Матей 7:24; 1 Петър 1:4-5

заповед в светлината на Неговия характер³², която трябва да бъде следвана. Разбирането на учението и притежаването на знание ще се осъществят, когато отдадем на Бог дължимата почит. Той трябва да бъде над всички неща в живота ни. Трябва да Му позволим да дефинира и разшири ученията Си, като чуем речта и разсъждение-то, които Той представя.

Матей 4:6-7

⁶ И [Сатана] му каза: „Ако си Божият Син, хвърли се долу, защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за теб и в ръцете *си* ще те издигнат, за да не би да удариш крака си в камък.“ ⁷ Исус му каза: Писано е също: Не изпитвай Господа, твоя Бог.

Забелязвайки, че Исус се прикрива зад Словото на Бог, като заявява, че човекът ще живее чрез всяко слово от него, сега Сатана възнамерява да хване Христос в капана на Словото. Сатана представя на Исус обещание от Писанията, описвайки това обещание като неограничено, независимо от това какво казват останалите текстове и какво прави този, който претендира за обещанието.

Казано по друг начин, Сатана изисква от Исус, тъй като Той вярва в Библията, да докаже вярата Си, като тества едно от обещанията, което никой не отрича, но се приема така, сякаш останалата част от Писанията не съществува. Исус обаче отговаря: „Писано е също“. „Също“ тук показва, че обещанието не е отречено като невярно, а е прието; но трябва да се добави още нещо: други текстове, които са Божието Слово толкова, колкото и цитираното обещание.

С други думи, Библията не завършва със споменатото обещание. Към него трябва да се добавят още Божии думи. По този начин стихът, цитиран от Исус, ограничава и тълкува обхвата на обещанието. Бог ще изпрати Своите ангели да ни защитават, но в същото време това обещание не е неограничено за всяко време и обстоя-

32 2 Коринтяни 4:6

телство; то зависи от изпълнението на други условия, както е разкрито в Писанията, като например в този конкретен случай, че Бог не трябва да бъде изпитван. Това, което Сатана се опитвал да направи, било да накара Исус да изпита Бог, да Го принуди да Го защити.

Това показва, че едно библейско твърдение не може да се приема изолирано, а трябва да бъде подложено на хармонизиране с останалата част от Писанията, за да се разбере неговото значение и обхват.

Два примера

Естествено следствие от това правило за тълкуване е, че Библията винаги се разбира в буквален смисъл и само когато Писанията предоставят обяснение на символ или фигура, то трябва да се прилага символично. Тоест, Писанията се тълкуват буквално и духовно, когато съответното приложение се намери в Писанията. Ето два примера, в които ще използваме този принцип на тълкуване и ще видим, че той е необходим за по-добро разбиране.

Притчи 27:17

¹⁷ Желязото остри желязо; Така човек изостря лицето на приятеля си.

Ако сте посещавали магазин за месо, може би сте видели как месарят търка желязо в желязо, за да наточи острието. Това прави рязането на ножа по-ефективно. Може да се стигне до точката, когато острието е толкова наточено, че е необходимо малко или никакво усилие, за да се достигне до ставите и костния мозък. Откриваме тази концепция тук:

Еклисиаст 10:10 Ако желязото е тъпо и човек не изостря острието, той трябва да вложи повече сила; но мъдростта е полезна за управление.

Има още един елемент, въведен в използването

на нож за рязане, и това е мъдростта. Когато има мъдрост, разрезът може да бъде насочен по начин, който е по-ефективен, следователно е необходима по-малко сила. Относно желязото четем и следното.

Числа 35:16 И ако го удари с железен инструмент, така че да умре, той е убиец: убиецът непременно да бъде умъртвен.

Писанията наричат нож или меч, или всеки предмет, направен от желязо, който може да се използва за убиване на човек, железен инструмент. И сега четем приложение, направено от апостол Павел:

Евреи 4:12 Защото Божието слово е бързо, мощно и по-остро от всеки двуостър меч, пронизващо до разделяне на душата и духа, на ставите и мозъка, и разпознава *мислите* и намеренията на сърцето.

Ефесяни 6:17 И вземете шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово:

Нека прочетем отново стиха, който анализираме:

Притчи 27:17 Желязото остри желязо; Така човек изостря лицето на приятеля си.

Виждаме, че естествено от текста идва буквалното разбиране за две парчета желязо, които се търкат едно в друго, за да наточат острието. Но освен това откриваме в Писанията, че Божието Слово е наречено меч. Четем, че то е нож с две остриета и че мечът на Духа е Божието Слово. Така намираме допълнителен смисъл, който излиза от текста. Желязото точи желязо. Мечът точи меч. Божието Слово изостря Божието Слово. Стихът изостря стиха, като прави смисъла му по-дълбок, дефиницията му по-точна и декларацията му по-прецизна. Отговорът на Христос за това как Сатана използва библейски стих, за да Го изкуши, е пример за това.

Стихът продължава, „така човек изостря лицето на приятеля си“. Ето как чрез другарството приятелите взаимно се изострят в използването на Словото Божие със

Словото Божие. Това е така, защото приятелите са тези, които ви предизвикват, които ви помагат да видите това, което не можете да видите, които с любов ви показват как да бъдете по-добър човек и тези, които с уважение могат да тестват разбирането ви и да ви покажат грешките ви. Не напразно Писанието заявява:

Еклисиаст 12:11 Думите на мъдрите *са* като остени; да, събраните им думи са като забити гвоздеи; дадени от един пастир. (Вярна версия)

Притчи 27:6 Верни *са* раните на приятел; но целувките на врага *са* измамни.

Това е обменът между приятели, който усъвършенства лицата и идеите, представя нови визии и споделя различни разбирания. В някои Божието Слово е много остро; докато при други, поради липса на упражнения, се затъпява и ръждясва. Така е и с хората: те израстват като благословение за другите въз основа на тяхната способност и желание да бъдат изострени. Това е още една причина да се събирате³³ заедно. Но има един пастир, Божието Слово, който е остър до точката на разбиране на сърцето. Както се казва в стиха:

Евреи 4:12 Защото Божието слово *е* бързо, мощно и по-остро от всеки двуостър меч, пронизващо до разделяне на душата и духа, на ставите и мозъка, и разпознава *мислите* и намеренията на сърцето.¹³ Нито има някое създание, което да не е явно пред очите Му; но всичко *е* голо и разкрито пред очите на Този, с когото си имаме работа.

Само когато сме изострени от Божията Мъдрост, в Неговия Дух, от Божието Слово, ще можем да устоим в деня на Неговото идване³⁴.

33 Евреи 10:25

34 Откровение 6:15-17

Исая 7:14-15

¹⁴ Затова сам Господ ще ви даде знамение; Ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил. ¹⁵ Масло и мед ще яде, за да знае да отхвърля злото и да избира доброто.

Емануил ще яде масло и мед, за да знае как да отхвърля злото и да избира доброто. Ще ни помогне ли яденето на масло и мед да отхвърляме злото и да избираме доброто? Нека прочетем още няколко стиха за меда и яденето:

Псалми 119:103 Колко сладки са за моя вкус Твоите думи! *Да, по-сладки* от мед в устата ми!

Еремия 15:16 Твоите думи се намериха и аз ги изядох; и Твоето слово беше за мен радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи, Боже на Силите.

Откровение 10:9 И отидох при ангела и му казах: „Дай ми малката книжка.“ И той ми каза: „Вземи и я изяж; и ще загорчи в корема ти, но в устата ти ще бъде сладка като мед.

Божиите думи са сладки като мед. Ако ги приемем и усвоим в живота си, все едно ги ядем. Относно маслото четем:

Притчи 30:33 Наистина биенето на мляко дава масло.

Маслото е страничен продукт от биенето на мляко. Именно разбиването на млякото произвежда масло. Сега четем следното:

Евреи 5:11 За когото имаме да кажем много неща, но трудно можем да ги изговорим, понеже имате притъпен слух. ¹² Защото, когато за известно време вие трябваше да станете учители, сега имате нужда някой да ви научи отново кои *са* първите принципи на Божията мъдрост; и станахте такива,

които имат нужда от мляко, а не от твърда храна.
¹³ Защото всеки, който употребява мляко, не е опитен в словото на правдата, защото е младенец.¹⁴ Но твърдата храна принадлежи на пълнолетните, т. е. на тези, които са упражнявали сетивата си да различават доброто и злото.

Млякото е първият принцип на Божието обучение. Твърдата храна е за тези, които са по-зрели, след като са преминали основните принципи на Божието Слово. Тя е за онези, които са тренирали сетивата си да различават доброто и злото. Когато разбиваме мляко, получаваме твърда храна или масло. Това е бъркането на Божието Слово с Божие Слово, тук малко, там малко – това ще ни даде маслото или твърдата храна. Стихът в Исаия заявява, че Емануил ще яде мед и масло, за да знае да отхвърля злото и да избира доброто. Както е потвърдено от Павел, силната храна принадлежи на онези, които, поради упражнението си, са способни да различат доброто и злото.

Допълнителна концепция

Към всичко споменато по-горе трябва да се добавят някои стихове от Писанието, за да се получи по-пълна картина. Четем както следва:

1 Йоаново 2:20 Но вие имате помазание от Светия и знаете всичко. ... Но помазанието, което сте получили от Него, пребъдва във вас и нямате нужда някой да ви учи; но както същото помазание ви учи на всички неща, и е истина, и не е лъжа, така ще пребъдват в него.

Светият на Израил е Исус³⁵. Учениците Му ще получат помазване от Него. Именно това миропомазване учи на всичко, дори до такава степен, че нямаме нужда някой да ни учи, ако миропомазването пребъдва в нас. Какво получаваме от Исус, което ще ни научи на всичко?

³⁵ Деяния 2:25, 27

Йоан 15:26 Но когато дойде Утешителят, когото ще ви изпратя от Отца, *Духът* на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене:

Йоан 14:26 Но Утешителят, *който е Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, каквото съм ви казал.*

Помазването, което учениците получават, е Утешителят или Светият Дух. Точно това помазване (т.е. Светият Дух) учи на всички неща и един от основните инструменти, които Той използва, е Божието Слово³⁶.

Изводи

Ние получаваме Писанията чрез Светия Дух, който ги използва, за да ни тълкува Писанията. Библията изисква да дефинираме, разграничаваме и изясняваме обхвата на Писанията в светлината на това, което те учат. Както е писано:

Псалми 36:9 *Защото при Теб е изворът на живота; в Твоята светлина ще видим светлина.*

В Неговата светлина и пример и в тази на Писанията получаваме още повече светлина. В светлината на Божието Слово ние сме просветени.

36 Ефесяни 6:17

Пето правило

Сърцата ни трябва да са готови. За да може Божието Слово да пусне корени и да се изпълни в живота ни, принасяйки плод навреме, почвата на сърцата ни трябва да е готова. Изследователят на Библията подготвя сърцето си, както градинарят подготвя почвата си и с нетърпение очаква семето и дъжда. Необходимо е човешка воля. Нека видим няколко стиха за това:

Матей 13:3-9

³ И той им говори много неща с притчи, като казваше: „Ето, един сеяч излезе да сее; ⁴ И когато сееше, някои *семена* паднаха край пътя и птиците дойдоха и ги изядоха; ⁵ други паднаха на каменисти места, където нямаше много пръст, и веднага поникнаха, защото земята не беше дълбока: ⁶ И когато слънцето изгря, те бяха изгорени; и понеже нямаха корен, изсъхнаха. ⁷ И някои паднаха между тръните; и тръните поникнаха и ги заглушиха; ⁸ а други паднаха на добра земя и дадоха плод, кое стократно, кое шестдесет, кое трийсет.

Нека дефинираме някои термини:

Матей 13:18 И така, чуйте притчата за сеяча. ¹⁹ Когато някой чуе словото на царството и не *го разбере*, тогава идва нечестивият и грабва посятото в сърцето му. Това е онзи, който е получил семе край пътя.

Още по-ясно е в следващия стих:

Марко 4:13 И той им каза: „Не разбирате ли тази притча? Как тогава ще разберете всички притчи? ¹⁴ Сеячът сее словото.

Семето е Словото на Царството Божие; семето е Божието Слово. Най-важният въпрос тук е отношението на слушателя. Неговата вечна съдба зависи от това как

ще приеме Словото на божествения Учител. Сега четем следното:

Матей 13:19 „Когато някой чуе словото на царството и не го *разбере*, тогава идва нечестивият и грабва посятото в сърцето му. Това е онзи, който получил семе край пътя. ²⁰ Но този, който е получил семето в каменисти места, е този, който слуша словото и веднага с радост го приема; ²¹ Но няма корен в себе си и трае кратко време; защото, когато настъпи скръб или гонение поради словото, той веднага се съблазнява. ²² Посятото между тръните е онзи, който слуша словото; и грижите на този свят и измамата на богатството задушават словото и то остава безплодно. ²³ Но посятият на добрата земя е този, който слуша словото и го *разбира* ; който също дава плод и ражда, кое стократно, кое шестдесет, кое трийсет.”

Какво е състоянието на сърцето, което прави Божието Слово ефективно? Има три ясни стъпки: чуване на Словото, разбиране на Словото и след това даване на плод. Какви са състоянията на сърцето, които правят Божието Слово неефективно? Първо, всеки, който чува Божието Слово и не го разбира. Второ, всеки, който чува Божието Слово, но се спъва, защото скръб или преследване възникват поради Словото, и той се оскърбява. И накрая, всеки, който слуша Божието Слово, но грижите на този свят и измамливостта на богатството го правят безплоден. Стиховете по-горе описват състоянията на сърцето, които биха попречили на Словото да изпълни съдбата, за която е изпратено, а именно да принесе плод.

Нека прочетем следните стихове относно разбирането на словото:

Данаил 10:⁸ Затова останах сам и видях това велико видение, и в мен не остана сила; защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не запазих силата си. ⁹ И все пак чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, бях в дълбок сън с

лицето си към земята.¹⁰ И ето, една ръка ме докосна, която ме постави на коленете ми и *върху* дланите на ръцете ми.¹¹ И той ми каза: „О, Данииле, многовъзлюбен, разбери думите, които ти говоря, и се изправи: защото сега съм изпратен при теб.“ И когато ми каза това, аз стоях разтреперан.¹² Тогава ми каза: „Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато насочи сърцето си да разбираш и да се смириш пред своя Бог, думите ти бяха чути и аз дойдох заради тях.“¹³ Но князът на персийското царство ми се противопостави двадесет и един дни; обаче ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там с царете на Персия.

Данаил получил думи в откровение и разбрал видението. Вероятно в следствие на това видение и/или поради празничния сезон, той скърбял цели три седмици. Като част от това време той имал специална и лека диета. След като това време било изпълнено и празникът на безквасния хляб вече бил приключил³⁷ (символ на хляба или Словото, което слиза от небето³⁸), Даниил получил друго видение, в което ангел му говорил. Думите му са важни за разбиране процеса на откровение. Даниил е признат за човек, който е много обичан в небето. Това не трябва да се разбира като фаворизиране, тъй като Бог³⁹ не е пристрастен. Даниил бил много обичан, защото позволил на Бог да го обича⁴⁰. Забелязваме, че моделът се повтаря тук. Апостол Йоан също бил много обичан⁴¹. Пророческото откровение се дава на тези, които са приели в по-голяма степен Божията агапе. Тези, които в стълбата на Петър⁴² са най-близо до Бог, са тези,

37 В стих 4 се казва, че на 24-тия ден от първия месец той получава допълнителни небесни инструкции.

38 Йоан 6:32-35, 63; Второзаконие 32:1-3

39 Римляни 2:11

40 1 Йоаново 3:1; 1 Йоаново 4:19; Римляни 5:5

41 Йоан 21:20

42 2 Петър 1:5-7

които имат привилегията да видят пророческия сценарий и да го разберат.

Какво подготвило пътя думите на Данаил да бъдат чути в небесните дворове и да бъде изпратен ангел, който да обясни какво ще се случи с Божия народ до края? Две много важни неща. Преди всичко той взел съзнателното решение да вложи сърцето си в разбиране. Той не избрал да остане безразличен към откровението; напротив! Искал да знае и разбира Словото и волята на Бог. И второ, той се смирил пред Бога. Разбрал своите грешки и тези на своя народ и прославил Бога. Тези две условия са част от ключа за получаване и разбиране на откровението на Божието Слово. Историята не свършва тук. Имало един, който бил против това Даниил да получи откровението. Волята на небето била Данаил да получи откровението още в първия ден, но Писанието разкрива следното:

Даниил 10:13 „Но князът на персийското царство ми противостоеше двадесет и един ден; но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там с царете на Персия. ...”²⁰ Тогава той каза: „Знаеш ли защо дойдох при теб? И сега ще се върна, за да воювам срещу княза на Персия; и когато изляза, ето, князът на Гърция ще дойде.”

Ангелът се опитал да даде разбиране на Даниил още от първия ден, но князът на Персия не му позволил. Ангелът воюва срещу княза на Персия и двадесет и един дни не успява да надделее. Кой е този княз на Персия? В Йоан 14:30 и Матей 4:8-9 имаме самоличността на персийския княз. Той е князът на този свят, този, който контролира царствата на нашата земя. Князът на царствата на този свят е Дяволът и като такъв той има силата да ги предаде, както когато ги предложил на Исус в пустинята. Споменаването на Персия се дължи на факта, че Даниил е бил под юрисдикцията на това царство, както се споменава в книгата му. Като княз на Персия, дяволът имал контрол над това владение и в продължение на

двадесет и един дни пречел и се борел срещу ангела, който носел разбирането.

След това се запознаваме с Михаил⁴³, един от главните князе, и само след двадесет и един дни Михаил идва да помогне на този ангел да надделее. Освен Бог, Михаил е единственият, който може да надделее срещу Дявола. Той надделява над княза на този свят. Забелязваме, че периодът на тъгуване от двадесет и един дни съвпада с времето, през което ангелът се бие срещу княза на Персия. Чудно какво щяло да се случи, ако Даниил бил спрял да се моли, да търси разбиране и да скърби и да се смирява преди двадесетте и един дни да са приключили? Изглежда ясно, че упоритостта на Даниил е това, което позволява на Михаил да се намеси в царството на Персия. Неговото настояване да разбере, на първо място, предизвиква изпращането на ангел, за да му даде разбиране, и двадесет и един дни по-късно, след намесата на Михаил, този ангел може да му даде разбирането, което Бог искал той да има.

Постоянството пред трона на благодатта се намира и в две други истории: първата, когато Яков се бори с ангела⁴⁴, и втората в несправедливия съдия⁴⁵. Тези три истории разкриват дълбокото желание на едно сърце, което е повлияно от Бог. Тази дълбочина е разкрита в притчата за скъпоценния бисер⁴⁶. Колко ценна е истината за нас? Колко ценна е личността на Исус за нас? Колко ценим дара на небето?

Второто условие, без което Словото не би донесло плод, е когато то генерира конфликт, преследване и съблазън. И третото условие, при което Словото не дава плод, е когато грижите на този свят и търсенето на охолен живот го правят безплодно.

Може да сме в ситуация, в която приемането на

43 Михаил означава „Кой е като Бог?“

44 Битие 32:22-30

45 Лука 18:1-8

46 Матей 13:45-46

Божие Слово да не е популярно и да живеем според него може да означава противопоставяне на мнозинството. Това може да означава да тръгнем по противоположни пътища на нашето семейство или да имаме различна позиция от нашата религиозна общност. Ако погледнем историята на Божия народ през вековете, тези обстоятелства са по-скоро норма, отколкото изключение. Всъщност ето какво казва Библията:

2 Тимотей 3:12 Да, и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще претърпят преследване.¹³ Но злите хора и прелъстителите ще стават все по-лоши и по-лоши, като мамят и биват мамени.

Забележете как преследването е свързано с измама, тоест с преподаването на лъжи вместо на истината и със зли хора, които се заблуждават и мамят. Да лъжеш и да бъдеш измамен е в тясна връзка с това, че хората са зли.

Матей 10:21 И брат ще предаде брата на смърт, и баща детето; и деца ще се надигнат срещу родителите си и ще ги умъртвят. ...²⁴ Ученикът не е над своя учител, нито слугата над своя господар.²⁵ Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си, и слугата като господаря си. Ако са нарекли господаря на дома Веелзевул, колко повече *ще наричат* домашните му?

Самият Христос предупреждава учениците Си, че ученикът няма да бъде над своя учител. Но Библията продължава:

Марко 10:²⁹ И Исус отговори и каза: „Истина ви казвам, няма човек, който да е оставил къща, или братя, сестри, баща, майка, жена, деца, или земя заради Мене, и евангелието,³⁰ който да не получи сега стократно къщи, братя, сестри, майки, деца и земи, заедно с преследвания; а в бъдещия свят вечен живот.”

Тези, които познават своя Бог, знаят, че Той е верен

и ще изпълни Словото Си по-добре от това, което учениците Му могат да си представят. Но естествено плътта се държи за видимото, вместо за невидимото⁴⁷. Когато са изправени пред перспективите за страдание, да бъдат извадени от църковните книги и да опетнят репутацията си, вярата на мнозина се разклаща. Понякога дори фактът, че човек работи за религиозна институция, може да бъде пречка за обучението, ако то води в посока, която противоречи на традициите на тази институция. Това засяга не само приятелствата и семейството, но също така и работните отношения и самата работа. И така се изпълнява Словото Божие, а не защото Бог иска това да се случи. Божието Слово губи своята ефикасност при много хора пред лицето на преследване, страдание и загуба на материално благополучие. Това, на което мнозина няма да обърнат внимание, са многото фини начини, по които човек може действително да удави Божието Слово. Ние трябва да се учим от Христос и да сме готови да оставим нашите амбиции, желания и себе си на олтара, така че Божието Слово да може да даде своя мирен плод. Каква трябва да бъде почвата в тези, които приемат Божието Слово? Как да приемем селето Христос⁴⁸?

Лука 8:15 А това, което е на добра земя са тези, които, като чуят словото, го *пазят* в честно и добро сърце и дават плод с търпение.

Добрата почва е честно и добро сърце, което като чуе Словото го пази и дава плод с търпение. Кой е този с честно и добро сърце? Всички, които искрено искат да вършат волята Божия, защото се казва, че:

Йоан 7:17 Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз говоря от себе си.

С други думи, за да познаваме учението, е необходимо да имаме желание да вършим Божията воля. Тога-

47 Евреи 11:24-27

48 1 Йоаново 3:9

ва истината ще се разбере. Тези, които искат да вършат Божиата воля и да следват убежденията на Светия Дух, са с честно и добро сърце. Те ще чуят Божието Слово, сякаш им говори лично, и като такова ще го ценят и ще го пазят винаги.

Марко 10:15

¹⁵ Истина ви казвам: който не приеме Божието царство като малко дете, няма да влезе в него.

Исус казва, че за да получим Божието царство, трябва да го приемем като малко дете. Какво е Божието царство? Намираме го обяснено тук:

Марко 4:26 И той каза: » Божието царство е така, както ако човек хвърли семе в земята;“ ... ³⁰ И каза: „На какво да уподобим Божието царство? Или с какво да го сравним? ³¹ То е като синапово зърно, което, когато се посее в земята, е по-малко от всички семена, които са на земята.

Когато Исус говори за получаване на царството, Той говори за получаване на семето или Словото на Бог.

Матей 11:25 В това време Исус отговори и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил тези неща от мъдрите и разумните, а си ги открил на младенците.“

Какво има в малките деца, което им позволява да получат Божието царство? Първо, малкото дете е лековерно, обикновено вярва на всичко, което му се каже и действа според това убеждение, докато не научи, че хората могат да го лъжат. Освен това то е любопитно и копнее за разбиране. Добре известно е, че има възраст, през която децата не спират да задават въпроса *защо*. Светът е пред тях и те изследват всичко. Умовете им са като попивателна. И възрастните трябва да бъдат такива, за да получат семето.

Освен това четем следните стихове:

Лука 10:21 В този час Исус се зарадва духом и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, че си скрил тези неща от мъдрите и разумните, а си ги открил на младенците; Да, Отче; защото така ти се видя добре.²² Всичко ми е предадено от моя Отец; и никой не знае кой е Синът, освен Отец; и кой е Отец, освен Синът и *онзи*, на когото Синът иска да *го открие*.”

Исус изпраща седемдесет души по двама в градовете и когато се връщат, Той се зарадвал. Това, през което преминали учениците по време на мисионерското си пътуване, било свидетелство за Христовата мисия, което обявявало думите на Исус за истина и потвърждавало идентичността Му като Месията на този свят.

Тогава Исус прославил Своя Отец. Защо направил това? Защото Отец скрил тези неща от мъдрите и разумните, но ги разкрил на младенците. Веднага след това Той заявил какво откровение получават младенците: Неговата самоличност и мисия. Исус казва, „всичко ми е предадено от моя Отец“. Той обявява Себе си за ходатай на света. Не остава нищо, което да не е предадено в ръцете на Сина. Когато дошъл, хората на земята (мъдрите, разумните) били неспособни, със собствената си мъдрост, да разпознаят Божия Син в Неговото смирено поведение. Само младенците, които слушали, вярвали и следвали с простота на духа, могли да различат славата в характера на Сина.

Тогава Исус заявил, че никой не познава Сина, освен Отец, и никой не познава Отца, освен Сина и онзи, на когото Синът би го разкрил. Исус обявява Себе Си за Този, Който разкрива Отца. Знанието за Отец и това кой е Той идва от Исус, който го дава на когото иска. Можем да познаем Отца, ако насочим очите си към Исус, защото Той казва:

Йоан 14: ⁸ Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца и това ни стига. ⁹ Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; и как казваш *тогава*,

покажи ни Отца?¹⁰ Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец в мен? Думите, които ви говоря, не ги говоря от себе си; но Отец, който живее в мен, той върши делата.”

Гледайки Сина, ние научаваме за Отец и разбираме кой е Той. Самият Исус ни казва, че Неговите думи и дела са тези на Неговия Отец. В съвършения човек Исус се намират славните характеристики на Отец⁴⁹, пълнотата на Божеството,⁵⁰ обитаващо в Христос. Да видиш Исус е да видиш Отец. Нека прочетем още един стих, който потвърждава това:

Матей 16:13 Когато Исус дойде при бреговете на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: „Кой смятат хората, че е Човешкият Син?“¹⁴ И те казаха: „Някои казват, че си Йоан Кръстител; други, че си Илия; и други, Йеремия, или един от пророците.“¹⁵ Казва им: Но вие за кого Ме смятате?¹⁶ И Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог.¹⁷ И Исус в отговор му каза: Благословен си, Симоне сине Йонов, защото плът и кръв не са ти го открили това, а Моят Отец, който е на небесата.

Кой е Исус? По-рано видяхме, че откровението за това кой е Исус, се дава от Отца на младенците. На въпроса на Исус кой е Той, Петър отговаря, казвайки: „Ти си Христос, Синът на живия Бог“. След това Исус обявява Петър за благословен, защото е получил това откровение от Отец, който е на небесата.

Допълнителна концепция

Нека продължим да разглеждаме как протича процесът на откровението. Как откровението на Исус Христос стига до човешкото същество? Как се дава това откровение? Към това, което вече разгледахме, ще добавим следното:

49 2 Коринтяни 4:6

50 Колосяни 2:9

Малахия 2: ⁷ Защото устните на свещеника трябва да пазят знание и от устата му да се търси законът, защото той е пратеник на Господа на Силите.

Евреи 13: ⁷ Помнете онези, които управляват над вас и са ви говорили Божието слово; и последвайте тяхната вяра, като имате предвид края на *тяхното* общение. ... ¹⁷ Покорявайте се на тези, които имат управление над вас, защото те бдят за душите ви като такива, които трябва да дават сметка, за да могат да го правят с радост, а не със скръб: защото това е полезно за вас.

Свещеникът или пасторът трябва да пази знания⁵¹. От свещеника трябва да се научава закона. Той е пратеник на Господа и трябва да го помним. Тези, които ни говорят Божието Слово, трябва да управляват, като се има предвид тяхното говорене (поведение). Трябва искрено да се молим за нашите пастори и духовни водачи. Тук е представено второто изкушение в пустинята⁵². В изучаването на Библията от служителите някои може да пренебрегнат или да не признаят, че Бог дава разбиране на младенците. Може да решат, че са мъдри и благоразумни, пренебрегвайки изискваните състояния на сърцето. Така те престават да бъдат като малки деца. Могат да бъдат изкушени да вярват, че общото им решение е вдъхновено и авторитетно, пренебрегвайки останалата част от откровението, което показва, че техният авторитет не идва и не се основава само на Писанията. Казва се „отново“, което означава многократно, което означава че за да се приеме Словото е необходимо честно и добро сърце, което само Господ може да даде⁵³, защото измамното сърце ще се заблуди. Както е писано „отново“ („отново“ означава добавяне и разширяване):

Псалми 23:1 Господ е моят пастир; няма да остана в нужда.

51 Матей 13:51-52

52 Матей 4:5-7

53 Псалми 51:10; Еремия 17:9

Господ иска да бъде мой водач! Да има пряка лична връзка с мен! Както е писано „отново“:

Йоан 6:45 Писано е в пророците: „И всички ще бъдат научени от Бога. И така, всеки, който е чул и се е научил от Отца, идва при Мене.

Яков 1: ⁵ Ако на някой от вас му липсва мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички *щедро*, без да укорява; и ще му се даде. ⁶ Но нека иска с вяра, без никакво колебание. Защото онзи, който се колебае, е като морска вълна, тласкана от вятъра и блъскана.

Каква ценна истина! Бог иска да ни доведе в интимна лична връзка, където всеки един от нас може да се учи в нозете Му. Нека приемем пълното Божие Слово, като се молим за нашите духовни водачи, докато търсим тази лична връзка с Господ.

Изводи

За да бъде разбрано Божието Слово, е нужно сърце, което желае да го приеме. Думите трябва да се разбират, а не само да се чуват. Бог се стреми да изпрати разбиране на онези, които го молят. Може да има духовни пречки, но в крайна сметка Исус Христос ще ги премахне. Оскърбленията, страданията и грижите и богатствата на този свят пречат на Словото да даде плод. Само онези, които са като малки деца по дух, които смятат Бог за свой Баща и приемат всичките Му думи като такива, ще приемат Словото. Гледайки Сина, ние научаваме за Отец и знаем кой е Той. Откровението на Исус Христос е дадено от Отца на младенците. Посланието на Евангелието, посланието на Отца и Сина, ще бъде възприето от всички, които го приемат като малки деца. Естественият процес на откровение е чрез свещеника като пратеник на Бог: той трябва да пази знанието и законът трябва да бъде в устните му; но Бог желае също като Баща да поддържа близко лично общение с всеки от нас, в което можем да получим мъдрост и разбиране

от Него.

Общи заключения

Това са основните пет правила за тълкуване. Всички писания трябва да бъдат взети, без добавяне или изваждане. На Писанията не може да се противоречи и трябва да се обясняват с помощта на самите тях, докато се молим Бог да промени сърцата ни и да ни даде светлина.

Има няколко точки, които си струва да се отбележат. Първата е, че Бог, като Създател на човешкия ум, е най-подходящ да разработи най-добрия учебен инструмент за него. В това отношение Писанията са ненадминати, тъй като са създадени специално за човешкото състояние. Бихме могли да се поучим от принципите на преподаване, загатнати в Библията, за да ги възпроизведем във всички области на преподаване.

Едно от нещата, които виждаме в Библията, е принципът на повторението и разширението. Виждаме, че в една част от Библията е дадена вест, а след това на друго място е дадено същото послание, но от различен ъгъл, и след това се повтаря някъде другаде в различна обстановка. Друг принцип, който можем ясно да видим в Библията, е използването на фигури и илюстрации. Изследвахме няколко по-рано в тази книга. При повторението има разширяване на съдържанието, което помага да се развие разглежданата тема. Има различни примери за всичко това, но можем да се сетим накратко за два: Един от тях е евангелието. Няма една книга на Евангелието, а четири различни книги, всяка със собствена уникална перспектива, описваща събитията, които са били по-подходящи за всеки автор. Историите се повтарят и допълват в евангелията. Другият пример са пророчествата в книгата Даниил. Всичко започва със съня на Навуходоносор в глава 2. След това същата последователност е представена в глава 7, но от различна гледна точка, и по-нататък във видението на 8 и 9 глави

като се завършва с това, което е представено в последните глави на книгата. По-късните пророци също повтарят, разширяват и изясняват написаното от по-ранните пророци.

Докато се движим постепенно през Библията, границите на знанието се разширяват, покривайки все повече и повече територия и ние сме в състояние да видим повече от него, сякаш се издигаме. Това ни води до убеждението, че не можем да бъдем в безопасност, ако използваме само един стих като доказателство за нещо. Колкото повече пасаж са включени, толкова по-добро ще бъде разбирането.

Когато изучаваме Писанията, ще има моменти, в които наличните свидетелства ще изглеждат противоречиви. Ще изглежда невъзможно да се поддържа един стих, без да се обезсили друг. Понякога привидните противоречия се разрешават сами в същия контекст, но друг път не е така. Противоречията се разрешават, когато погледнем значението на дадена дума, особено на нейния оригинален език. Но и това не винаги работи само по този начин.

Провалът и последствията от невключването на две очевидно противоречиви концепции е добре илюстриран в историята. Израел очаквал идването на Месията в слава. Надеждите на народа, водачите и хората били в идването на Месията в Неговото величие. Но Библията също дава свидетелство за страдащия Месия. Неспособността да добавят пълното откровение на Месията към своите вярвания довела до последствията, които всички знаем, в Неговото отхвърляне и разпъване на кръст. Защо Божият народ поел по този път? Какви били обстоятелствата, които ги накарали да пренебрегнат напълно част от истината? Каква роля играят духовните водачи? Изправени пред такова събитие, което донесе толкова много разочарование и пролята кръв, не трябва ли да се поучим от нашите предци?

Причината не била липса на интелектуална сила; по тези въпроси това никога не е проблемът. Отговорът е

в сърцето, в нашата човешка природа. Тази история е огледало, което ни помага да разберем защо нашата природа е склонна да отхвърля библейските концепции, които са в противоречие с други понякога чудесни обещания. Това естествено състояние на сърцето винаги ще се разкрива, освен ако не бъде контролирано от Божия Дух.

Но не трябва да се плашим от тези противоречия. Напротив, трябва да ги изследваме. Привидните противоречия са признаци, че нашето разбиране е несъвършено; те са обещание за по-голяма светлина. Самите писания ще ги изчистят. Понякога сме склонни да обсъждаме и да спорим относно две гледни точки, вместо да оставим ума да ги слее чрез по-нататъшно изучаване на писанията и молитва в едно по-дълбоко виждане. Именно в тази ситуация двуизмерното изображение придобива дълбочина и детайлност. Понякога тази неспособност да се слоят двата образа в едно е причината Писанията да бъдат одухотворени. Духовни значения се придават на твърдения, които не можем да съгласуваме в техния буквален смисъл, когато в действителност именно в сливането на буквалното гледката става дълбока и богата.

Привидните противоречия са врата към знанието. Когато те се разрешат чрез Писанията, пред ученика се отваря нова област на познание, като същевременно се дава по-голям ред на предишното разбиране. И докато изследваме, ще бъдат открити още затворени врати, чакщи да бъдат отворени. Също така ще открием противоречия, които може да са твърде големи за нас и които може първо да изискват няколко нива на разбиране, преди да могат да бъдат отключени. Когато тези противоречия бъдат разрешени, особено когато се отнасят до характера на Бог, те разкриват Неговата красота и съвършенство. Нека видим някои примери, които ще ни помогнат да разберем значението на дадени пасажии в Писанието, като използваме правилата за тълкуване, които сме разработили тук.

Пример: „Не наричайте никой свой баща“

Матей 23:9 И не наричайте никого свой баща на земята, защото един е вашият Отец, който е на небесата.

Дали тази инструкция, дадена от Христос, е приложена към нашите отношения със земните ни родители? Защото заповедта казва:

Изход 20:12 Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която Господ твоят Бог ти дава.

Божията заповед нарича нашия земен родител „баща“ и ни кара да го почитаме поради това състояние. Не можем ли да наричаме нашия родител по плът „татко“? Това ли е смисълът, който Исус искал да предаде с тази инструкция?

Закон на природата е, че всяко човешко същество е родено от майка и е получило живот от баща. Това се признава от самата заповед, която ни приканва да почитаме баща си и майка си. Следователно първото нещо, което може да забележим, е, че е *против* законите на природата да не можем да наричаме някого „баща“. Но какво тогава е имал предвид Исус? Нека прочетем още един стих:

Битие 4:21 А името на брат му беше Ювал: той беше баща на всички, които свирят на арфа и флейта.

Тук виждаме, че терминът „баща“ се използва за всички, които следват определена практика. „Баща“ е името на източника на практика или поведение. Нека видим друг пример за това:

Матей 5:44 Но Аз ви казвам: Обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и се молете за онези, които ви укоряват и ви преследват;⁴⁵ **За да бъдете чада на вашия Отец**, който е на небесата, защото Той прави слънцето Си да изгрява над

злите и над добрите и изпраща дъжд на праведните и на неправедните.

Исус тук учи за духовното значение на думите „деца“ и „баща“. За да сте нечии деца, е необходимо да вършите делата на този човек, да имате неговото поведение. И Исус допълнително подсилва тази концепция:

Йоан 8:41 „Вие вършите делата на баща си.“ Тогава те му казаха: Ние не сме родени от блудство; имаме един Баща, Бога.”⁴² Исус им каза: „**Ако Бог беше ваш Баща, вие щяхте да Ме обичате**; защото Аз излязох и дойдох от Бога; и не дойдох от себе си, но Той ме изпрати.”⁴³ Защо не разбирате речта ми? Защото не можете да слушате словото Ми.”

Ако фарисеите наистина имали Бог за свой Баща, те щели да обичат Христос. И тук Той заявява, че тъй като не Го обичат, не могат да се признаят за Божии деца. Още веднъж концепциите се повтарят: ние сме деца, на този когото слушаме; на този, чийто пример следваме; и чиито действия извършваме. Нека прочетем още веднъж въпросния стих:

Матей 23:9 И не наричайте никого свой баща на земята, защото един е вашият Отец, който е на небесата.

Можем да наричаме нашия земен баща, от когото сме получили физическия си живот, „татко“. И все пак не трябва да смятаме никого за баща на тази земя. Защо? Защото има само един Баща, един източник на всичко⁵⁴. Той е Когото трябва да чуваме, следваме и на когото трябва да подражаваме. Неговият характер трябва да бъде наш модел. Ако приемем Неговите думи и действия, ще станем Негови деца.

Ефесяни 5:1 И така, бъдете последователи на Бога като възлюбени деца;

Така можем да станем Негови деца. Това е възможно, като гледаме Христос, като гледаме светлината

54 Откровение 19:10

на лицето Му, което ни разкрива пълнотата на Божия характер.

Втори пример: „В гнева си не съгрешавайте“

Видяхме, че трябва да гледаме на нашия небесен Отец в светлината на Христовия живот и да подражаваме на Неговия характер и да го приемаме.

Колосяни 3: ⁵ И така, умъртвете членовете си, които са на земята; блудство, нечистота, прекомерна привързаност, зла страст и алчност, което е идолопоклонство: ⁶ **Заради които Божият гняв идва върху децата на непокорството** : ⁷ в които и вие ходихте известно време, когато живеехте в тях. ⁸ Но сега и вие **съблечете всичко това; гняв, ярост, злоба, богохулство, мръсно говорене.**

Павел ни кани да умъртвим земните неща в живота си, сред които са гневът и яростта. Но точно там, в същата фраза, виждаме, че Божият гняв идва върху децата на непокорството. Как е възможно това? Възможно ли е Бог да ни призовава да нямаме гняв или ярост, но те да са запазени само за Него? В светлината на разгледаното по-рано, как тогава можем да следваме Бог? Как можем да станем Негови деца? Можем също да попитаме: Какъв е Бог, когато е разгневен? Какво прави? Ядосва ли се като човешко същество? Може ли гневът на човека да се сравни с този на Бога? Възможно ли е Бог внезапно да избухне в гняв и да крещи и да действа жестоко? Така действат земните хора. Дали Божият гняв е такъв? Нека продължим да четем контекста на същия стих, който обмисляхме:

Колосяни 3: ⁹ Не се лъжете един друг, тъй като сте съблекли стария човек с делата му; ¹⁰ И облякохте новия, който се обновява в познанието **по образа на този, който го е създал**: ¹¹ където няма нито грък, нито евреин, обрязване или необрязване, варварин, скит, роб или свободен: но **Христос е всичко, и във всички.**

Божият гняв идва върху децата на непокорството поради, гнева и яростта, проявени от земния човек. Призивът обаче е старият човек да бъде умъртвен и да се облечем в новия, който е по образа на Христос. С други думи, когато Христос е всичко във всичко, когато се обличаме в Него, ние оставяме настрана гнева, яростта, злобата и т.н. Това е важно, защото тази дума „гняв“ е същата в оригинала на гръцки, която се използва за Божия гняв. Тъй като Христос е откровението на самия Отец, изричният образ на Неговата личност⁵⁵, очевидно гневът на човека не е гневът на Бога, защото гневът на човека няма да бъде в нас, ако Христос обитава в нас.

Яков 1:16 Не грешете, мои възлюбени братя. ¹⁷ Всеки добър дар и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, при Когото няма промяна, нито сянка от изменение. ¹⁸ По собствена воля ни е родил със словото на истината, за да бъдем един вид първи плодове на Неговите създания. ¹⁹ **Ето защо, мои възлюбени братя, нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори, бавен да се гневи:** ²⁰ **защото човешкият гняв не върши Божията правда.** ²¹ Затова отхвърлете всяка нечистота и излишък от пакост и приемоте с кротост всаденото слово, което може да спаси душите ви.

„Всеки добър дар и всеки съвършен дар идва от нашия Отец, при Когото няма промяна, нито сянка на изменение.“ И поради тази причина сме призовани да бъдем бързи да слушаме Божия глас, бавни да говорим и бавни да се гневим. Трябва да сме бавни на гневене, защото това не идва от Бог, тъй като всеки добър и съвършен дар идва от Него. И Яков обяснява причината за това: човешкият гняв не е Божията праведност. Очевидно, за разлика от човешкия гняв, Божият гняв действа според Неговата правда. И се питаме каква е Божията правда?

Псалм 119:172 Езикът ми ще говори за Твоето слово, защото **всичките Ти заповеди са правда.**

55 Евреи 1:3; Колосяни 1:15

Исая 51: ⁷ Слушайте Ме, вие, които познавате правдата, люде, в чието сърце е Моят закон; ...

Всички Божии заповеди са правда. Божият закон е Неговата правда. Десетте заповеди, написани на камък, са само декларация за Божията праведност с човешки думи и да ги имаме в сърцето означава да имаме Божията праведност. Десетте заповеди са описание на Божия начин на съществуване, на Неговия характер и живот. Законът е духовен⁵⁶, а любовта агапе е великият принцип или дух, който го поддържа⁵⁷. Така че заповедта „не убивай“ е духовна, защото законът е духовен, обозначаващ не само самото действие, но и мислите и сърцето на човека. Вижте как го обяснява самият Христос:

Матей 5:21 Чували сте, че е било казано на древните: Не убивай; и всеки, който убие, ще бъде виновен в съда; ²² Но аз ви казвам, че **всеки, който се гневи на брат си** без причина, ще бъде виновен в съда; и **всеки, който каже на брат си: Рака**, ще бъде на съд пред синедриона; но **който каже: Глупако**, ще бъде изложен на огнен пъкъл.

Духовното значение на заповедта „не убивай“ включва гняв и ярост срещу братята. Ако съм ядосан на брат си, вече съм виновен за съда, вече съм престъпил закона. Ако го нарека Рака или глупак, вече съм съгрешил. Христос бил изпратен на този свят, за да изяви Божията правда⁵⁸. Ние, които в своето плътско състояние не познаваме живота на Бога, приемаме Христос и закона в неговия дух, за да ни дадат съвършеното и пълно отражение на Божия характер и начин на живот.

2 Коринтяни 5:21 Защото Той направи за нас грях Онзи, Който не знаеше грях; **за да станем Божия правда в Него.**

В Христос сме направени Божия праведност. Когато пребъдваме в Него и Той пребъдва в нас, получаваме

56 Римляни 7:14

57 Матей 22:36-40; Римляни 13:10; Галатяни 5:14

58 Римляни 3:21; Псалм 40:9-10

живота на Бог чрез Него. Приемаме Неговия начин на живот. Той записва в сърцата и умовете ни Божия закон в неговия дух.

Римляни 5:17 Защото, ако чрез престъплението на един човек смъртта царуваше от един; много повече онези, които получат изобилие от благодат и от **дара на правдата**, ще царуват в живота чрез единия, Исус Христос.

Божията правда е в дара на Христовия ум и характер – любовта и доверието във волята на Неговия Отец. Така че е невъзможно Божият гняв да бъде човешкият гняв, защото човешкият гняв не спазва заповедите. За плътския човек е невъзможно да направи това; той конкретно нарушава заповедта „не убивай“, когато е ядосан на брат си, когато нарича ближния си Рака или глупак. Христос, нашият по-голям брат и този, който отразява Отец, никога не е бил ядосан и никога не е наричал Своите по-малки братя⁵⁹ глупаци или Рака. Божият гняв е без грях; той е такъв, че съвършено изпълнява целия Му закон. И това е единственият гняв, който човек може да прояви:

Ефесяни 4:26 **Гневете се и не съгрешавайте:** слънцето да не залезе над гнева ви:

Ако има гняв, нека е без грях, нека да е без да наричаме другите глупаци. Нека бъде Божият гняв. Но как е възможно това? Очевидно трябва да можем да дефинираме по-ясно какво е Божият гняв.

Човек може да си представи Божието дело и как Той действа, но ако това не е обяснено в Писанията и не е ръководено от Божия Дух, мислите на човека са ограничени от собствената му реалност и състояние. Бог заявява колко далеч е човекът от Бога: Колкото са високо небето от земята, толкова по-високи са Божиите мисли в сравнение с човешките и Божиите дела в сравнение с човешките.⁶⁰

59 Евреи 2:11, 17

60 Исаия 55:8

Нека си припомним важността на принципите на тълкуване, за да придобием светлина относно всеки библейски пасаж. Когато Христос дошъл на земята, Той не отхвърлил писанията на Стария завет, а вместо това ги издигнал. Той потвърдил, че не е дошъл да наруши закона, а да го изпълни в духа, с който е бил даден. Така че ние следваме Христос, като заявяваме, че цялото Слово е валидно. Второ, не трябва да добавяме никаква дума или концепция към него. Трето, не можем да премахваме идеи или концепции, които са в Писанията. Четвърто, трябва да оставим Библията да тълкува сама себе си. Самата тя обяснява и дефинира термините и темите, които изучаваме. Пето, трябва да се молим на Бог за Неговия Дух, за да може Той да ни извести волята Си и да разберем Божия гняв.

Христос е образ на Бога. Ако искаме да познаем Бог, трябва да гледаме Христос. И като го гледаме, какво виждаме по отношение на гнева или яростта?

Марко 3: ¹ И пак влезе в синагогата; и там имаше човек с изсъхнала ръка. ² И го наблюдаваха дали ще го изцели в съботен ден, за да могат да го обвинят. ³ И той каза на човека с изсъхналата ръка: „Застани напред.“

⁴ И им каза: Позволено ли е да се прави добро в съботните дни или да се прави зло? Да се спаси ли живот или да се убие?“ Но те мълчаха. ⁵ И когато **ги изгледа с гняв, наскърбен заради закоравяването на сърцата им**, каза на човека: „Простри ръката си.“ И той я протегна; и ръката му стана здрава като другата.

⁶ И фарисеите излязоха и веднага се съветваха с иродианците против него, как да го погубят. ⁷ Но Исус се оттегли с учениците Си към морето; и голямо множество от Галилея и от Юдея Го следваха.

Забележете внимателно какво се случва: Христос влиза в синагогата и вижда болен човек. Той пита онези, които се обявяват за последователи на Бог: „Позволено

ли е да се прави добро в съботния ден?“ Законно ли е да се лекува, да се дава живот? Но никой не отговаря; не искат да Му отговорят. За тях е невъзможно да потвърдят, че е законно да се прави добро. Тогава Христос се разгневява. Тук имаме думата „гняв“, същата, която сме виждали в други текстове, които сме цитирали от Новия завет. Но какво забелязваме? Той ги поглежда и в Него има гняв. Защо? Защото вижда закоравяването на сърцата им; Успява да види и да прочете всяко тяхно извинение за това, че не излизат на светло.

Знаем, че закоравяването на сърцето е причинено от греха⁶¹. Христос е наскърбен. Той е натъжен, защото вижда края на пътя, който са избрали. Наскърбен е, защото са закоравили сърцата си за внушенията на Светия Дух и това ги отдалечава от спасението. Христос е разгневен не срещу братята Си, а защото грехът в живота им ги отдалечава от живота на Бог, който се предлага чрез Неговия Дух. Христос скърби за тях, като вижда закоравените им сърца.

И какво прави Исус в гнева си? Той се оттегля; отива до морето. Така виждаме, че при Исус гневът е срещу греха и това, което той причинява. Този гняв идва с болка и тъга заради закоравяването на сърцето, причинено от измамата на греха. И този гняв е скръб, защото Христос трябва да се оттегли, когато е изправен пред това закоравяване на сърцето. Страстта му се разпалва, защото като се оттегли, Той няма да може да ги благослови. Христос не се налага; не насилва никого. Когато е изправен пред съпротива, Той се оттегля с наскърбено сърце.

От друга страна, какво се случва с хората? Онези, чиито сърца са закоравели, когато са изправени пред гнева и скръбта на Христос, които вероятно са били отразени в изражението на лицето Му и в тона на гласа Му, се събират, за да Го убият. Тук, в тази кратка и проста последователност, имаме Божия гняв, проявен в живота на Христос. Бог предлага спасение, но твърдостта на

61 Евреи 3:13

сърцето се съпротивлява на доброто. Когато се изправи пред закоравяването на сърцето, Бог проявява Своя гняв, който се състои конкретно в скръб поради това закоравяване и оттеглянето на Неговото присъствие. Когато това се случи, човек иска да унищожи Христос.

Може би ще попитате сега, но как да намерим всичко това в Стария завет? Как е разкрит Божият гняв в Стария завет? Поради ограничения в обема на книгата няма да разгледаме всички случаи, а само един, който е посочен като приложим за всички обстоятелства.⁶²

Второзаконие 31:16 И Господ каза на Мойсей, „Ето, ти ще заспиш с бащите си; и този народ ще се надигне и ще блудства след боговете на чужденците на земята, в която отива да бъде сред тях, и ще ме изостави, и ще наруши завета ми, който склжих с тях. ¹⁷ **Тогава гневът Ми ще пламне против тях в онзи ден, и ще ги изоставя, и ще скрия лицето Си от тях, и те ще бъдат погълнати, и много злини и беди ще ги сполетят; за да кажат в онзи ден: Не ни ли сполетяха тези злини, защото нашият Бог не е между нас?** ¹⁸ **И непременно ще скрия лицето Си в онзи ден заради всичките злини, които ще сторят, като се обърнат към други богове.**”

Обърнете внимание на последователността относно това, което ще се случи с народа на Израел. Хората ще изоставят Бог и ще тръгнат след фалшиви богове. Те ще нарушат Божия завет. Нарушаването на Божия завет означава вкоравяване на сърцето, съпротива срещу убеждението за грях и предложението за прошка. Нарушаването на завета означава отхвърляне на гласа на Светия Дух, който ни призовава да Го приемем. Когато това се случи, стихът ни казва, че Божият гняв е пламнал. И процесът е ясно дефиниран. Когато Божият гняв пламне, Той ги изоставя и скрива лицето Си от тях. За много от тях това означава да бъдат погълнати или уни-

62 За по-нататъшно изучаване на Божия гняв, моля, вижте книгите „Любящият Божи гняв“, и „Agape“, от fatheroflove-bulgaria.com

щожени и да ги сполетят много злини и неприятности. Всичко това се случва, защото Бог вече не е сред тях.

Тогава Божият гняв се проявява в това, че Той ги оставя и ги предава на собствените им богове. Оттегля се, защото те вече не Го искат в живота си и Бог уважава тяхното решение. Оттегляйки се, оставяйки ги, отдалечавайки се, Той ги оставя на собствената им милост и злото идва при тях. Можем ли да видим това ясно в живота на Израел?

Съдии 10: ⁶ И синовете на Израел пак вършиха зло пред Господа и служиха на ваалим, и на астарта, и на боговете на Сирия, и на боговете на Сидон, и на боговете на Моав, и на боговете на децата на Амон и боговете на филистимците и оставиха Господа и не Му служиха. ⁷ **И гневът на Господ пламна против Израил и той ги продаде в ръцете на филистимците и в ръцете на синовете на Амон...**

¹⁵ И израилевите синове казаха на Господа: „Съгрешихме; направи с нас каквото ти се вижда добро; избави ни само, моля те, този ден.“ ¹⁶ **И те премахнаха чуждите богове изсред себе си и послужиха на Господа; и душата му беше наскърбена за нещастията на Израил.**

Забележете внимателно какво се е случило. Синовете на Израел вършели зло, Божият гняв пламнал и Той ги предал на враговете им – в случая филистимците. Тогава хората извикали към Бог и признали, че са се отдалечили от Него. Текстът казва, че те премахнали чуждите богове измежду себе си и служили на Господ. В следващата глава ни се говори за освобождението, което Бог донесъл чрез Ефтай. Ние обаче подчертаваме факта, че Бог бил наскърбен и огорчен поради тяхното положение. Той не е безразличен към ситуацията, през която преминават Неговите деца, творението на ръцете Му. И това е мястото, където можем да започнем да възприемаме емоциите, през които Бог преминава, когато най-накрая трябва да остави човека на произвола.

Исая 22: ⁴ Затова казах: Отвърнете погледа си от

мен; **Ще плача горчиво**, не се мъчете да ме утешите, поради разграбването на дъщерята на моя народ.

В унищожението, което идва върху Йерусалим, върху Юда и върху Израел, Бог казва: „Отдръпнете се от мен, ще плача горчиво“. И Той моли те да не се опитват да Го утешават за унищожаването на дъщерята на Неговия народ. Гневът на Бог не е причина Той да е щастлив, нито е причина за удовлетворение поради въздаване на наказанието, което виновният заслужава. Точно обратното; Божият гняв е сърце, пълно със скръб и мъка, и с много горчиви сълзи Той в крайна сметка оттегля защитата Си, като позволява на децата Си да пожънат злите последствия, които са посяли.

В тези няколко стиха започва да ни се разкрива концепцията относно Божия гняв. За да сме верни на Писанието, тези стихове трябва да бъдат включени в изучаването на тази тема. Ако не го направим, това би означавало да осакатим или премахнем части от Писанието. Противно на човешкия гняв, Божият гняв пази Божията праведност или заповедите в техния духовен смисъл. Приравняването на Божия гняв с човешкия би означавало пренебрегване на свидетелството на текстовете, които цитирахме, и би било не по-малко противоречие и добавяне към Божието Слово, което видяхме, че е строго забранено.

Божият гняв, така както е определен от самите Писания, е гняв поради греха и негодувание поради това, което той причинява в човека. Това е болка, тъга и плач за това, че трябва да се поддадеш на исканията на човека и да го оставиш на произвола. Това, че трябва да изостави грешника, причинява на Бог ужасна сърдечна болка и смущение, но накрая Той му позволява да избере собствената си съдба. Изучаването на тази дума и на случаите, в които се проявява гняв или ярост в Писанията, ще ни покаже последователно тази концепция и всяко заключение, до което стигнем, по необходимост не трябва да противоречи на текстовете, които разгле-

дахме в това кратко проучване.

Изводи:

За да разберем истината, трябва да съберем всички твърдения от Писанието – всяка дума по дадена тема. Всяко твърдение, заявление, вяра и доктрина трябва да бъдат тествани в светлината на всички стихове и препратки към тази тема в Библията. Нещо повече, то трябва да се тества в светлината на цялата Библия. Истината ще бъде позицията, която не противоречи на никоя декларация в Библията, заедно с характера, проявен в живота на Божия Син като Човешки Син. Истината ще бъде в позиция, която не нарушава Божието Слово, която утвърждава като истина цялото Писание. Да следваме тази практика означава да се позиционираме зад щита на Господ. Библията е край на всеки спор. Ако не я следваме, какво бихме правили? Бихме ли следвали ученията на някой човек⁶³? Няма твърде много възможности, нали?

Тогава вярвам, че следвайки неуморно тези прости правила за тълкуване, ще бъдем напътствани в познанието за Исус. Бог да ни е на помощ на всички.

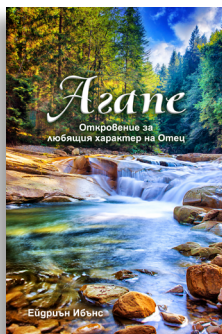
63 3 Царе 13:14-24; 1 Петър 5:8

Други книги достъпни **БЕЗПЛАТНО** на **fatheroflove-bulgaria.com**

Идентичностни войни

Тази книга е една покана да научим за своята стойност изцяло в контекста на отношенията. Животът ни е бомбардиран постоянно от еднообразни послания, които ни казват, че сме важни и ценни, само когато достигаме и изпълняваме определен стандарт. Резултатите от тази система са видни – милиони са депресирани и отчаяни. Каня ви да научим, какво е истинското естество на войната, в която сме въввлечени – война на идентичността, която определя нашето достойнство и стойност. Залозите са големи, защото става въпрос за живот или смърт.

Агапе

В тази книга се намира кулминацията на едно шестнадесетгодишно търсене на отговор на тези въпроси. Пътуването започна когато си припомнях за раждането на първия ми син. Помислих си за момента, когато за първи път го държах в ръцете си и дълбокото чувство на любов което изпитах към него. Вкусването на такива божествени емоции ме доведе до една среща с Бога, който ми внушаваше мисълта, че чувствата които изпитвам към моя син са само един израз на Божията любов към Неговия Син и съответно към Неговите родени на земята деца.

Премахване на покривалото

Библията описва делото на спасението на човечеството като рамкирано в два големи завета. За разлика от това, което обикновено се разбира, тези два завета са преживявания на сърцето.

- Какво е старият завет и новият завет?
- Каква е връзката на Бога и на човека с всеки от тях?
- Какво е евангелието и каква е връзката му със заветите?

Тази книга описва подробно механиката на робството, състоянието на човека, любовта на Бог и централната роля на Христос в приближаването на Божиите обещания и превръщането им в реалност.

Даниел Берихарг

Христос ни казва, че Божието Слово е истина. Но има толкова много различни вярвания и очевидно всички те произлизат от Библията, така че как можем да знаем? И как можем да познаем истината, когато откриваме очевидни противоречия в Библията?

Самата Библия ни учи как да разрешим тези очевидни проблеми чрез ясни указания и притчи. Когато следваме съветите на Писанията за това как да приемаме Божието слово, тогава начинът, по който четем Библията, е от голямо значение. Павел ни съветва да излагаме право Словото на истината – как можем да го направим?

За да си отговорите на тези въпроси, прочетете в тази брошура основните принципи или правила за тълкуване, изложени така, както ги описва Библията.

